έκδοση για τον **πολιτισμό** και την **ανάπτυξη**

Οκτώβριος - Δεκέμβριος 2021

τεύχος 8 - α' έκδοση

διατίθεται **ΔΩΡΕΑΝ**

Οκτώβριος - Δεκέμβριος 2021

Λίγα λόγια ...

Αιθήρ, το πέμπτο στοιχείο του κόσμου. Η πεμπτουσία, ο συνδετικός κρίκος του σύμπαντος, η θεϊκή πνοή. Συμβολικός λοιπόν ο τίτλος του εντύπου, γιατί πως μπορεί να ερμηνεύσει κανείς το μεράκι, το φιλότιμο, τον έρωτα, το ταλέντο, την έμπνευση. Αυτά ακριβώς που χρειάζονται για να έχει η ζωή μας ποιότητα. Αυτά που γεννούν πολιτισμό, που χαρίζουν ομορφιά. Αυτά που μπορούν να φέρουν στην πολιτεία μας ανάπτυξη, πρόοδο κι ευημερία. Πολιτισμός και Ανάπτυξη λοιπόν είναι η θεματογραφία του εντύπου Αιθέρος, συνδετικό δεσμό της θεωρίας με την πράξη. Του πνεύματος και της ύλης. Στόχος δηλαδή του εντύπου είναι να αποτελέσει βήμα σύγχρονής έκφρασης απόψεων για την ανάδειξη του πολιτισμού μας και την επίτευξη οικονομικής ανάπτυξης. Την κοινή μας Πρόοδο. Ο Αιθήρ φιλοξενεί σκέψεις, στοχασμούς, απόψεις, προβληματισμούς, μελέτες, προτάσεις. Αντικειμενικός του σκοπός είναι η κατανόηση της πραγματικότητας μας, η γνώση των δυνατοτήτων μας, η καταγραφή των αδυναμιών μας και η εξεύρεση λύσεων. Αν η επίτευξη του ευ ζην είναι ένα αέναο πρόβλημα της ανθρωπότητας, σήμερα αυτό απαιτεί περισσότερο από ποτέ τη συμμετοχή όλων μας. Συμμετοχή με μεράκι, με όρεξη, συμμετοχή ανθρώπων εμπνευσμένων από τον πολιτισμό μας, ανθρώπων ερωτευμένων με τη ζωή.

τεύχος 8 - α' έκδοση

Περιεχόμενα

Τα κείμενα είναι του οικονομολόγου - συγγραφέα **Δημήτρη Γεωρ. Κουτσονίκα** ο οποίος φέρει ακέραια και αποκλειστική ευθύνη του περιεχομένου τους.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί του στο email: dkoutsonikas@yahoo.com
ή να επισκεφτείτε την προσωπική του ιστοσελίδα www.emfilox.gr

Έκδοση: 29 Δεκεμβρίου 2021

ISBN: 9-772654-183101-08

ISSN: 2654-1831

Το Έπος του 1940

«... ο γενναίος υπολοχαγός Παπαδήμας ωχρίασε για λίγο. Ήτο βέβαιος θάνατος. Μα χωρίς δισταγμό μου απαντά: φυσίγγια δεν έχω παρά μόνο μια δεσμίδα ο κάθε εύζωνας. Οι μισοί εύζωνες είναι ξυπόλητοι. Παπαδήμα πάρε τους καλύτερους και βάλε τα παπούτσια των άλλων...» γράφει ο στρατηγός Τσακαλώτος στα απομνημονεύματα του, διοικητής του ηπειρώτικου 40ου Συντάγματος Ευζώνων στο Έπος του 1940. Τα ξυπόλητα ευζωνάκια θαυματούργησαν πέρα από κάθε λογική. Η θυσίες τους όμως αξιοποιήθηκαν;

Όχι στρατηγικά. Παρά τις πέραν κάθε λογικής στρατιωτικές τακτικές νίκες. Αναμφισβήτητα ο Ιωάννης Μεταξάς πέρασε στην ιστορία ως ο Κυβερνήτης της Ελλάδας που το 1940 είπε το ΟΧΙ στους ξένους εισβολείς. Η μόνη έντιμη πράξη του δημόσιου βίου του, σύμφωνα με τους επικριτές του. Ο Γερμανός Πρέσβης σε μυστική έκθεση τον Νοέμβριο του 1940 αναφέρει στους ανωτέρους του: «... εάν ο Μεταξάς αντέδρα καθ' οιονδήποτε άλλον τρόπον είναι ζήτημα εάν διετηρείτο επί εξ ακόμη ώρας εις την αρχήν, είναι ζήτημα εάν θα επέζη καν...». Η ανάμνηση της εκτέλεσης των έξι δεν του άφηνε περιθώριο.

Ο Μεταξάς ήταν επιτελής αξιωματικός που το 1909 μαζί με τον τότε Διάδοχο και το υπόλοιπο επιτελείο (συντελεστές της επονείδιστης ήττας του 1897) απομακρύνθηκαν από τους Κινηματίες αξιωματικούς ως επικινδύνως ανεπιθύμητοι. Τον επανέφερε ο Βενιζέλος όπως και τους υπόλοιπους εν όψη των Εθνικών Αγώνων. Πρωτοστάτησε το 1915 ως φιλογερμανός στην τήρηση ουδετερότητας και τον εθνικό διχασμό. «... ας μας συγχωρήσει ο Θεός το 1915...» έγραψε στο ημερολόγιο του ένα μήνα πριν τον θάνατο του. Είχε προετοιμάσει όμως τη χώρα ως όφειλε; Όχι εγκαίρως. Το 1940 από τα 1.400 εκατ. δραχμές της εποχής τα 1.200 εκατ. δαπανήθηκαν στα οχυρά Ρούπελ και 200 εκατ. για τις λοιπές δαπάνες. Τα οχυρά αποδείχτηκαν στρατηγικά ανωφελή ενώ ο στρατός πολέμησε χωρίς αρβύλες, σφαίρες και επαρκή εξοπλισμό.

Επιπλέον οι ανάγκες για αξιωματικούς στον Ελληνοϊταλικό Πόλεμο ήταν τεράστιες. Αλλά παρά την επίμονη παράκληση για επάνοδο των απότακτων αξιωματικών του 1935 ο Μεταξάς αρνήθηκε να τους χρησιμοποιήσει. Ελάχιστες εξαιρέσεις ο συνταγματάρχης Χονδρός που έπεσε μαχόμενος εναντίον των Γερμανών και οι αξιωματικοί του

Ναυτικού Τούμπας και Λάσκος που ανδραγάθησαν. Χαρακτηριστικά παραδείγματα απότακτων που δεν ανεκλήθησαν ήταν οι πρωταγωνιστές της Αντίστασης Ν. Ζέρβας, Δ. Ψαρρός, αδερφοί Τσιγάντε. Ο Μεταξάς δεν στάθηκε στο απαραίτητο ύψος εθνικής συμφιλίωσης και δεν ξεπέρασε τις πολιτικές αγκυλώσεις του. Γράφει ο τότε εμπιστευτικός σύνδεσμος Γενικού Επιτελείου και Μετώπου Ι. Βορρές: «... ο Μεταξάς απηγόρευσε να στέλλουν άλλοι μάλλινα εις το μέτωπον δια να τα παίρνει η ΕΟΝ και να εμφανίζεται ότι αυτή μόνη φροντίζει για τα παιδιά...». Το αποτέλεσμα ήταν τα μάλλινα, όσα έφταναν στους φαντάρους, να φτάνουν αργά. Οι πολιτικές αγκυλώσεις του Μεταξά στέρησαν τον Ελληνικό Στρατό από ένα κατάλληλο Γενικό Επιτελείο και από πολύτιμους Ανώτερους Αξιωματικούς του Μετώπου. Το αποτέλεσμα ήταν να χαθούν το πρώτο κρίσιμο δίμηνο τουλάχιστον τρεις ευκαιρίες να ηττηθούν πλήρως οι Ιταλοί και να θωρακιστεί εγκαίρως η Ελλάδα.

Η μοίρα στέρησε από τον Μεταξά τη δυνατότητα να αποδείξει αν θα επαναλάμβανε το ΟΧΙ και στους Γερμανούς. Το 1915 δεν το είχε κάνει αλλά ενώ το 1940 παρέμενε φιλογερμανός οι συνθήκες είχαν αλλάξει για όλους. Οι βολιδοσκοπήσεις του προς το γερμανικό κράτος παρέμεναν άκαρπες. Τελικά την ύστατη στιγμή ενστερνίστηκε την πολιτική του Βενιζέλου και εστράφην προς Αγγλία, συμμαχία που οι Άγγλοι τίμησαν μέχρι της τελικής απελευθέρωσης. Ιστορικά όμως ήταν πολύ αργά. Πάντως εμπνεύστηκε και εφάρμοσε με ισχυρή θέληση μια στρατηγική «μπλόφα». Δεν έκανε προεπιστράτευση, άφησε για δόλωμα τακτικό κενό στην Πίνδο και παρέσυρε τους Ιταλούς. Αυτό το ρίσκο εξελίχθηκε σε θρίαμβο πέραν κάθε προσδοκίας χάρη σε τρείς παράγοντες:

- Την ηγεσία του Στρατηγού Κατσιμήτρου που εφάρμοσε γρανιτώδη άμυνα μέχρις εσχάτων.

- Την αντοχή του Συνταγματάρχη Δαβάκη που παρέσυρε τους Ιταλούς Αλπινιστές και την εμπνευσμένη (μοναδική στα παγκόσμια χρονικά) κόντρα επίθεση την κρίσιμη στιγμή όταν τραυματίστηκε ο Δαβάκης, του Αιτωλοακαρνάνα Ιωάννη Καραβία. Στον Καραβία, μετέπειτα αετό του Ρουβίκωνα, οφείλεται το μισό της επιτυχίας της ελληνικής άμυνας.

- Την υπεράνθρωπη αντοχή Στρατού και Λαού που υπερέβη κάθε

ανθρώπινη λογική και σχεδιασμό.

Η «ιερά μανία» των Ελλήνων, η «τρέλα» των πολεμιστών του Έθνους στα βουνά της Ηπείρου, της Πίνδου και της Αλβανίας και η λαϊκή μέχρι θυσίας υποστήριξη των μαχόμενων παιδιών τους κατέπληξαν ολόκληρο τον κόσμο. Ακόμα και τον Μεταξά: «... με ανησυχεί η υπεραισιοδοξία της κοινής γνώμης...» γράφει στο ημερολόγιο του. Ο Μεταξάς όμως άφησε τη διεξαγωγή του πολέμου στον Αρχηγό του Γενικού Επιτελείου Παπάγο που διοικούσε εκ του μακρόθεν. Ο Παπάγος βαρύνεται με το ιστορικό όνειδος της εγκατάλειψης του νικηφόρου στρατού του στο έλεος της απολύτου καταστροφής αναγκάζοντας του νικητές στρατηγούς του μετώπου να καούν ιστορικά για να διασώσουν το στράτευμα. Αν δεν το είχαν πράξει η Ελλάς το 1945 θα βρίσκονταν χωρίς πολεμιστές. Επιπλέον δεν προέταξε έναντι των Γερμανών άμυνα μέχρις εσχάτων παρά μόνο στα λόγια. Παρότι τα γερμανικά στρατεύματα ήταν πλήρως μηχανοκίνητα δεν καταστράφηκαν, ανεξήγητα, οι οδικοί άξονες προς παρεμπόδιση. Εάν είχε γίνει αυτό θα υπήρχε ο χρόνος για οργανωμένη ανασύνταξη του ελληνικού στρατού, επαρκή οχύρωση της Κρήτης και των νησιών και ενδεχομένως τη δημιουργία στέρεου συμμαχικού μετώπου στα πρότυπα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Η δικαιολογία της προστασίας της χώρας ιστορικά καταρρίφθηκε αφού η Κατοχή κυριολεκτικά την ρήμαξε. Η ανεπάρκεια της στρατιωτικής ηγεσίας οδήγησε στην απώλεια του στρατηγικού πλεονεκτήματος πριν ενισχυθούν οι Ιταλοί, στην ανεπαρκή άμυνα έναντι των Γερμανών, στη διάλυση του στρατού, στην αποσύνθεση της διοίκησης και στην υποδούλωση της χώρας που αντιμετώπισε τον μεγαλύτερο κίνδυνο της νεότερης ιστορίας της.

Η απόφαση πάντως των Ελλήνων να νικήσουν, παρότι η ηγεσία τους εγκατέλειψε, άλλαξε τη ροή της ιστορίας και τελικά έφερε την απελευθέρωση και την εθνική ανάταση. Αυτό ήταν το Έπος του 1940. Η ατσάλινη θέληση του Έθνους διατηρήθηκε και κατά την Κατοχή με τους Άθλους της Εθνικής Αντίστασης συνεχίζοντας το ΟΧΙ. Η νίκη του Ελληνικού Στρατού εναντίον του Ιταλικού αποτέλεσε την πρώτη στρατιωτική επιτυχία των Συμμάχων εναντίων του Άξονα, συνεχίστηκε με την Εθνική Αντίσταση και άλλαξε τη ροή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, άρα και τη ροή της νεότερης ιστορίας.

Αυτό έγινε για τους εξής λόγους:

- Ο Ιταλικός Στρατός εγκλωβίστηκε στην Ελλάδα και δεν συμμετείχε εγκαίρως στις επιχειρήσεις της Μέσης Ανατολής όπου οι Άγγλοι χαροπάλευαν. Υπέστη δε τόσο μεγάλο κλονισμό που έχασε τη μαχητικότητα του για όλη τη διάρκεια του πολέμου.

- Η Τουρκία ενθυμούμενη τα παθήματα του προηγουμένου πολέμου, μετά τις ελληνικές νίκες, δεν έλαβε μέρος αναμένοντας την τελική έκβαση με αποτέλεσμα να μην ενισχυθούν οι Γερμανοί το 1940 στη Μέση Ανατολή.

- Οι Ισπανοί έκπληκτοι από την ιταλική ήττα αρνήθηκαν να συμμαχήσουν με τους Γερμανούς σε απόβαση στην Αγγλία το 1940 όταν αυτή ήταν ευάλωτη και απροετοίμαστη.

- Οι Γερμανοί αναγκάστηκαν να κατατμήσουν τις στρατιωτικές τους δυνάμεις εμπλεκόμενοι εκτός από τη Ρουμανία σε Σερβία, Βουλγαρία και Ελλάδα προκαλώντας παράλληλα την πρόωρη εχθρότητα της μέχρι τότε συμμάχου της Ρωσίας που άρχισε εγκαίρως να προετοιμάζεται.

- Οι Γερμανοί αναγκάστηκαν να αναπροσαρμόσουν το στρατηγικό τους σχεδιασμό. Αφού δεν κατέλαβαν τη Μέση Ανατολή αναγκάστηκαν να εξασφαλίσουν ως υπερπολύτιμα τα πετρέλαια της Ρουμανίας από αεροπορικές επιθέσεις από την Κρήτη (με βάση τη μέγιστη τότε ακτίνα δράσης των συμμαχικών αεροπλάνων). Ιδίως η κατάληψη της Κρήτης, τους στέρησε τη χρήση του σώματος των Αλεξιπτωτιστών που θα τους χάριζε καίριο πλεονέκτημα σε Μέση Ανατολή και Ρωσία όπου και στα δυο αυτά μέτωπα έχασαν την νίκη για λίγο.

- Απώλεσαν κρίσιμο στρατηγικό χρόνο 6 μηνών το διάστημα ακριβώς που είχαν πλήρη υπεροπλία έναντι των Άγγλων πριν αυτοί ετοιμαστούν. Έχασαν έτσι την κατάκτηση της Μέσης Ανατολής και της Αγγλίας και την ευκαιρία για οριστική επικράτηση πριν την είσοδο στον πόλεμο των Αμερικανών.

- Οι Γερμανοί άλλαξαν (εξ αιτίας της Ελλάδας λόγω ανακατανομής των δυνάμεων) το σχέδιο επίθεσης σε Ρωσία από λαβίδα (που είχαν χρησιμοποιήσει στη Γαλλία) σε σφύρα. Καθυστέρησαν δε, ενάμιση μήνα, διάστημα που λόγω της πρόωρης έλευσης του ρωσικού χειμώνα τους στέρησε την άμεση νίκη. Σύγχρονες αναθεωρητι-

κές ρητορικές πως οι Γερμανοί δεν συμφωνούσαν με την ιταλική επίθεση είναι ανυπόστατες και αποβλέπουν στην υπεράσπιση του ιστορικού γοήτρου του Γερμανικού Επιτελείου. Η Ιταλία ενεργούσε από κοινού εντός του στρατηγικού σχεδιασμού του Άξονα. Στην αποτυχία τους αυτή οφείλεται και η καταστροφική μανία των Γερμανών ιδίως στην τελική φάση της Κατοχής όταν πια είχαν καταλάβει τι ζημιά έπαθαν στην Ελλάδα.

- Η πρώτη νίκη των Ελλήνων το 1940 και η μαχητικότητα τους το 1941 συνδυάστηκε με αλυσιδωτές επιτυχίες των συμμάχων σε Μέση Ανατολή και Ρωσία που κράτησαν τελικά ουδέτερες δυο πολύ κρίσιμες στρατιωτικές δυνάμεις, Ισπανία και Τουρκία, καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου.

- Το ηθικό βάρος των Άγγλων γιγαντώθηκε με τον δίκαιο Αγώνα των Ελλήνων δίνοντας το ψυχολογικό πλεονέκτημα στην παγκόσμια αναμέτρηση και στην προσέλκυση συμμάχων. Τον χειμώνα του 1940-41 η Ελλάδα ήταν η μόνη εμπόλεμη σύμμαχος που πολεμούσε προελαύνοντας!

Το Ελληνικό Έθνος με το Έπος του 1940 έδωσε την πρώτη νίκη των Συμμάχων θέτοντας το θεμέλιο της τελικής επικράτησης και με την Αντίσταση του γέννησε και τροφοδότησε το ηθικό τους πλεονέκτημα. Ο αγώνας των Ελλήνων κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο δημιούργησε καίρια στρατιωτικά, πολιτικά και στρατηγικά αποτελέσματα που επέφεραν αλυσιδωτές αντιδράσεις και τελικά άλλαξαν τη ροή της παγκόσμιας ιστορίας.

Το κόστος όμως για την Ελλάδα ήταν τεράστιο:

- Περίπου 2.000 χωριά σε ολόκληρη τη χώρα καταστράφηκαν ολοσχερώς και ο πληθυσμός εξαλείφθηκε. Χιλιάδες μωρά, παιδιά, γυναίκες και ηλικιωμένοι σφαγιάστηκαν

- 350.000 Έλληνες και Ελληνίδες πέθαναν από πείνα λόγω της κλοπής των τροφίμων από τους κατακτητές

- 68.000 άνδρες και γυναίκες εκτελέστηκαν λόγω της συμμετοχής τους στην Εθνική Αντίσταση

- 185.000 άνδρες και γυναίκες φυλακίστηκαν και βασανίστηκαν λόγω της συμμετοχής τους στην Εθνική Αντίσταση

- το 85% των βιομηχανικών, βιοτεχνικών και δημόσιων υποδομών σε λιμάνια, εγκαταστάσεις, σταθμούς, εργαστήρια και εξοπλισμό καταστράφηκαν ολοσχερώς

- βασικές πόλεις όπως ο Πειραιάς, τα Ιωάννινα, η Λάρισα, η Κέρκυρα, τα Χανιά, η Πρέβεζα, η Κεφαλονιά, τα Τρίκαλα, η Δράμα, η Αλεξανδρούπολη υπέστησαν εκτεταμένες καταστροφές

- καταστράφηκε το 25% των κτιρίων στο σύνολο της επικράτειας, ποσοστό που αποτελεί το υψηλότερο μεταξύ των συμμάχων χωρών

- καταστράφηκε το 75% της ελληνικής ναυτιλίας

- χάθηκε το 25% των εθνικών δασών ενώ αποψιλώθηκε το πράσινο γύρω από την Αθήνα σε ποσοστό 75%

- η ελληνική οικονομία κυριολεκτικά διαλύθηκε και αναπτύχθηκε πληθωρισμός 500.000% που προκάλεσε τεράστια ανθρωπιστική κρίση. Ολόκληρος ο ελληνικός πληθυσμός στερήθηκε βασικά τρόφιμα, ενώ για πολλά χρόνια μετά την απελευθέρωση υποσιτίζονταν. Εξαιτίας των κακουχιών της κατοχής ο μέσος όρος θανάτων αυξήθηκε κατά 700%

- τα εθνικά αποθέματα χρυσού εξανεμίστηκαν

- το μεγαλύτερο μέρος της εθνικής παραγωγής απαλλοτριώθηκε από τον κατακτητή

- το σύνολο των εθνικών οικονομικών πόρων απορροφήθηκαν από τον κατακτητή υπό τη μορφή δεσμεύσεων και επίσημων ή ανεπίσημων δανείων.

- κατά την απελευθέρωση το 1945 ο πληθυσμός της Ελλάδας είχε μειωθεί κατά 12%. ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΥΨΗΛΌΤΕΡΟ ΚΟΣΤΟΣ ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΖΩΕΣ ΠΑΓΚΟΣΜΊΩΣ.

Άξιζαν όμως όλες αυτές οι θυσίες; Η ιστορική απάντηση είναι ξεκάθαρη: ΝΑΙ. Από το 1950, όταν πια το Έθνος είχε ξεμπερδέψει και από τον ξενοκίνητο εμφύλιο σπαραγμό, η χώρα εισήλθε σε διαρκή αλματώδη οικονομική ανάπτυξη. Μέχρι το 2000 που άρχισε να κάμπτεται ο ελληνικός λαός γνώρισε τα ευτυχέστερα 50 χρόνια των τελευταίων 1.000 ετών. Η ευημερία είναι το χειροπιαστό αγαθό της ελευθερίας

που μας εξασφάλισαν οι παππούδες μας με το αίμα τους, τις θυσίες τους και τους αγώνες τους. Το έκαναν λοιπόν για εμάς; Πέθαναν και θυσιάστηκαν αυτοί για να ζήσουμε εμείς ελεύθεροι; Ναι, αλλά και γιατί προτιμούσαν να αγωνιστούν κι ας πεθάνουν. Γι' αυτό και πέθαιναν τραγουδώντας. Οι πραγματικά ελεύθεροι άνθρωποι δεν μπορούν να ζήσουν δούλοι. ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ 1940! _ (δγκ)

Ραγιάδες

Από το 2002 αντί για δραχμή έχουμε ευρώ. Αντικαταστήσαμε το αμιγώς εθνικό μας νόμισμα με ένα διεθνικό. Αντικαταστήσαμε δηλαδή την μαλακή δραχμή με το σκληρό ευρώ. Κύριο επιχείρημα της απεμπόλησης του πυλώνα της εθνικής μας κυριαρχίας, του εθνικού μας νομίσματος, ήταν ότι θα αποκτούσαμε συγκυριαρχία σε ένα διεθνές ευρωπαϊκό νόμισμα, το ευρώ, με ισχυρά πλεονεκτήματα έναντι της δραχμής. Είναι όμως έτσι; 20 χρόνια μετά είμαστε οικονομικοί συγκυρίαρχοι ή μήπως καταντήσαμε οικονομικοί ραγιάδες; Ξανά.

Μήπως όμως τα πλεονεκτήματα του ισχυρού ευρώ ήταν τέτοια που να δικαιολογούν την οικονομική υποδούλωση; Άξιζε τελικά να χάσουμε το εκδοτικό δικαίωμα εθνικού νομίσματος; Βέβαια οι υπέρμαχοι του ευρώ στήριζαν την πολεμική τους κατά της δραχμής στην ομολογουμένως κάκιστη χρήση της από τους κυβερνώντες κατά την μεταπολίτευση ιδίως. Για την κακή χρήση όμως ενός εργαλείου δεν φταίει το εργαλείο αλλά ο μάστορας. Απέκρυβαν μάλιστα τότε ότι η δραχμή ήταν αυτή που οδήγησε στην ανόρθωση της ελληνικής οικονομίας μεταπολεμικά. Η δραχμή σε ικανά χέρια θαυματούργησε επί των δημοσιονομικών. Για την ακρίβεια, μετά την καταστροφή του πολέμου, μόνο με εθνικό νόμισμα, μόνο με τη δραχμή μπορούσαμε να ανακάμψουμε. Σε περιόδους κρίσεων τα υπερεθνικά νομίσματα αντενδείκνυνται, αλλά αυτό που κάνει τη δραχμή καλή είναι η καλή της χρήση, δηλαδή οι καλοί χειριστές της, οι άνθρωποι που κυβερνάν.

Μήπως όμως αυτοί που χειρίστηκαν το ευρώ ήταν ικανοί; Πήραμε τελικά οφέλη αντάξια των τότε προσδοκιών; Ας δούμε σε γενικές γραμμές τι ευαγγελίζονταν οι τότε υπεύθυνοι, αλλά κι όλοι οι συμπαραστάτες ζηλωτές. Με το ευρώ θα είχαμε νομισματική σταθερότητα με τα εξής σημαντικά οφέλη έναντι της δραχμής: χαμηλά επιτόκια,

αύξηση επενδύσεων, ευκολία κίνησης κεφαλαίων, σταθερότητα δημοσίου χρέους, διευκόλυνση εμπορικών συναλλαγών, σταθεροποίηση τιμών, εκσυγχρονισμό της οικονομίας. Σε συνδυασμό μάλιστα με τον ευρύτερο εξευρωπαϊσμό της γενικής διοίκησης θα καταπολεμούνταν οι χρόνιες παθογένειες και θα αμβλύνονταν τα αντικίνητρα της εγχώριας οικονομίας. Με λίγα λόγια το βιοτικό μας επίπεδο μακροχρόνια θα βελτιώνονταν θεαματικά. Τι συνέβη όμως την 20ετία χρήσης του ευρώ;

Οδηγηθήκαμε στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση. Οι παθογένειες, τα αντικίνητρα της οικονομίας ενισχύθηκαν, ο δανεισμός παρά τα χαμηλά επιτόκια κατέστη σταδιακά απαγορευτικός για τον ιδιωτικό τομέα, το εγχώριο προϊόν μειώθηκε, το ισοζύγιο εμπορικών συναλλαγών κατέστη πλέον προβληματικό, το δημόσιο χρέος κατέληξε δυσβάστακτο, το βιοτικό επίπεδο άρχισε μετά από 50 χρόνια να παίρνει την κατιούσα με καλπάζοντα ρυθμό.

Γιατί όμως συνέβη αυτό; Η απάντηση βρίσκεται στην ιστορία, στο να καταλάβουμε πως το κράτος μας είναι αυτό που είναι σήμερα, αφού όλες ανεξαιρέτως οι ξένες δυνάμεις από την πρώτη στιγμή της γέννησης του ελληνικού κρατιδίου, αδιαλείπτως και μέχρι τις μέρες μας, απέκτησαν συνεργάτες, υπαλλήλους και πράκτορες. Δημιούργησαν έναν ασύμμετρο στρατό στελεχών για την εξυπηρέτηση των δικών τους συμφερόντων. Στρατολόγησαν εκπαίδευσαν, υποστήριξαν και χρησιμοποίησαν ένα πλήθος εξωνημένων αντρών και γυναικών της Ελλάδας προς όφελος τους. Για να πετύχουν το σκοπό τους αυτό οι ξένες δυνάμεις ξόδεψαν μεγάλα χρηματικά ποσά τα οποία και τα επανέκτησαν στο πολλαπλάσιο ως καρπό επένδυσης, αφού αυτό ακριβώς ήταν: επένδυση δημιουργίας ντόπιων υπηρετών της πολιτικής τους. Οι πρόθυμοι των ξένων πρεσβειών όχι μόνο δεν έλειψαν αλλά ενίοτε συνωστίζονταν πλειοδοτώντας σε ευκαμψία μέσης και πνεύματος. Αυτή την κοινωνική και πολιτική πληγή δημιούργησαν και εξέθρεψαν οι ξένες διπλωματίες αποσκοπώντας στον έλεγχο του ελληνικού κρατιδίου για την εξυπηρέτηση των δικών τους συμφερόντων. Για το σκοπό αυτό επιδίωξαν από την πρώτη στιγμή τη χειραγώγηση της εγχώριας πολιτικής σκηνής, της παιδείας, του πολιτισμού ακόμα και της κουλτούρας της ελληνικής κοινωνίας. Χρησιμοποίησαν ως μέσον πακτωλό χρημάτων και παροχή αξιωμάτων προς άτομα πιστά στην πολιτική τους. Γι’ αυτό και διαχρονικά στήριξαν οι

ξένες δυνάμεις την ανάπτυξη πολιτικών κομμάτων, τη δημιουργία δυτικοκεντρικού εκπαιδευτικού συστήματος, την εξάρτηση του ακαδημαϊκού χώρου από ξένα πνευματικά κέντρα, τη διαπλοκή του οικονομικού κόσμου με ξένα οικονομικά συμφέροντα και την με κάθε τρόπο αποδυνάμωση της ελληνικότητας. Η μουσική, οι χοροί, τα γράμματα, η διατροφή αλλά και ο καθημερινός τρόπος ζωής στο σύνολο του βρίσκονταν διαρκώς σε διαδικασία αλλοίωσης και αποελληνοποίησης τους. Τα αποτελέσματα του φαινομένου αυτού είναι πλέον ορατά τα τελευταία πενήντα χρόνια, που δεν είναι απότοκα μιας αυτοματοποιημένης ιστορικής εξέλιξης, αλλά καρπός οργανωμένης και συστηματικής διαχρονικής προσπάθειας. Τη διαδικασία αυτή ενίσχυσαν κατά περίσταση η φτώχεια του ελληνικού λαού και οι δυστυχία που σωρρεύονταν από τους διαρκείς αγώνες του για εθνική ελευθερία. Σε τελική ανάλυση όμως πάντα ήταν άνθρωποι που υλοποιούσαν την εξυπηρέτηση των ξένων σκοπών. Ομοεθνείς μας που καπηλευόμενοι υψηλές αξίες και ιδανικά συνειδητά πρόδιδαν την πατρίδα τους για ατομικό τους όφελος.

Ο μελετητής της ζωντανής μας ιστορίας μπορεί να εντοπίσει τους πουλημένους Έλληνες με μια σχετικώς ασφαλή μέθοδο: ακολουθώντας το χρήμα. Οι προδότες του ελληνισμού υπάλληλοι άνομων αλλότριων συμφερόντων σχεδόν πάντα αυτοί αλλά και τα παιδιά τους ακόμα και τα παιδιά των παιδιών τους εκτός από τιμές κι αξιώματα απόλαυσαν και αμύθητα πλούτη. Γιατί ασχέτως των ψευτοδικαιολογιών που κατά καιρούς επικαλέστηκαν οι πουλημένοι, ο πραγματική αιτία των υπηρεσιών τους ήταν να καρπωθούν θέσεις και πλούτο, να περάσουν καλά αυτοί σε βάρος των υπολοίπων συμπατριωτών τους. Γι' αυτό ακριβώς οι ξένοι εργοδότες τους πάντα τους άμειβαν πλουσιοπάροχα, τους παρείχαν θέσεις και τιμές, εξασφάλιζαν μέχρι τρίτης γενεάς τους απογόνους τους, που συχνά χρίζονταν διάδοχοι υπηρέτες και πάντα τους υπεράσπιζαν με λύσσα όταν αυτοί κινδύνευαν. Οι άνθρωποι αυτοί δεν βρέθηκαν μόνο σε χώρους κομματικούς, αλλά σε κάθε κοινωνικό φάσμα. Υπηρέτες ξένων συμφερόντων λειτούργησαν στα κόμματα, στα πανεπιστήμια, στις επιχειρήσεις, στον καλλιτεχνικό κόσμο, στη δημοσιογραφία, στον δικαστικό κλάδο, στα σώματα ασφαλείας. Αυτό το φαινόμενο δυστυχώς διαρκεί μέχρι σήμερα με πρωτοφανή ιστορικά ένταση.

Αν θέλει λοιπόν κανείς να καταλάβει το σήμερα πρέπει να δει το χθες.

Με αυτό τον τρόπο θα κατανοήσει γεγονότα που αλλιώς φαντάζουν «αλλόκοτα». Δεν είναι όμως. Απλά κάποια από αυτά οφείλονται σε ξένα κελεύσματα. Για να είμαστε όμως δίκαιοι στην ιστορική μας κρίση πρέπει να εντοπίσουμε και το ότι υπήρξαν Έλληνες που όχι μόνο δεν πρόδωσαν το Έθνος αλλά αντίθετα το εξυπηρέτησαν αξιοποιώντας τον ανταγωνισμό των ξένων δυνάμεων προς όφελος του ελληνισμού. Η διάκριση όμως αυτών των προσωπικοτήτων θέλει προσοχή και επιμέλεια στη μελέτη. Οπωσδήποτε δε, ισχύει η αρχή: το κάθε έργο κρίνεται από το αποτέλεσμα. Έτσι και κάθε πρόσωπο, κάθε πολιτική, κάθε πρόθεση κρίνεται εκ του αποτελέσματος. Αυτό όμως προϋποθέτει γνώση και πρόθεση κόπου, όρεξη για δουλειά. Αλλιώς καθίστε ραγιάδες, εσείς, τα παιδιά σας και τα παιδιά των παιδιών σας. Καθίστε να περιμένετε το έλεος ανήθικων ανθρώπων._ (δγκ)

Αν είναι δυνατόν

Ο πληθυσμός της Ελλάδας βρίσκεται στην 5η θέση ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ ως προς την μελαγχολία και την κατάθλιψη. Αν είναι δυνατόν! Οι κάτοικοι της ομορφότερης χώρας του κόσμου να είναι από τους πιο δυστυχισμένους του πλανήτη. Είναι δυνατόν; Στη χώρα του ήλιου, της χαράς και της αρμονίας οι άνθρωποι να ζούνε μέσα στη θλίψη και τη μελαγχολία. Γιατί; Τι είναι αυτό που αρρωσταίνει ψυχικά τις Ελληνίδες και τους Έλληνες; Σίγουρα πάντως δεν είναι κάτι απλό, δεν είναι κάτι που έχει να κάνει με έναν μόνο παράγοντα αφού είναι πια ορατό σε όλους εδώ και χρόνια ότι το χαμόγελο διαρκώς χάνεται από τα χείλη των συνανθρώπων μας ενώ οι ψυχικές ασθένειες κυριολεκτικά θερίζουν. Το ευ ζην έχει δυστυχώς εκλείψει από την πλειοψηφία του πληθυσμού.

Έχει να κάνει με το ζην; Έχει να κάνει με τη φτώχια ή τη δυσκολία της επιβίωσης που ταλανίζει διαρκώς όλο και περισσότερους; Σίγουρα η στέρηση αγαθών επηρεάζει αλλά μήπως οι έχοντες αγαθά είναι ευτυχισμένοι; Μπα… κι αυτοί είναι εξίσου μίζεροι και καταθλιπτικοί. Τι είναι όμως τότε; Τι είναι αυτό που κάνει τους ανθρώπους δυστυχισμένους ολοένα και περισσότερο; Τι φταίει; Μα τι άλλο από το προφανές… Ο τρόπος ζωής μας.

Ο τρόπος ζωής που επιλέξαμε τα τελευταία σαράντα χρόνια φαίνεται

πια ξεκάθαρα ότι οδηγεί στη μελαγχολία και την κατάθλιψη. Ακόμα και στη χώρα του φωτός και της ομορφιάς ο σύγχρονος υλιστικός τρόπος ζωής κάνει τελικά τους ανθρώπους δυστυχισμένους. Όσο πιο πολύ ακολουθήθηκε αυτό το μοντέλο τις τελευταίες δεκαετίες τόσο βαθύτερα βύθισε τους ανθρώπους στο σκοτάδι της ψυχής τους. Ποιο μοντέλο είναι αυτό; Sex, drugs and rock'n'roll.

Ελληνιστί: ότι φάμε, ότι πιούμε κι ότι αρπάξει ο …. μας. Ύλη και μόνο ύλη. Λεφτά, λούσα και χορός. Χορός αρκουδιάρικος μόνο με ρυθμό δίχως αρμονία, σώμα μόνο δίχως ψυχή. Ακολουθήθηκε έτσι σταδιακά από την πλειοψηφία της κοινωνίας ένας τρόπος ζωής που είχε στο κέντρο το εγώ κι όχι το εμείς, την ύλη κι όχι την ψυχή και πολύ περισσότερο όχι το πνεύμα. Χρόνο με το χρόνο όλο και περισσότεροι άνθρωποι επέλεγαν να ικανοποιούνε μόνο το σώμα τους, το δικό τους σώμα, αφήνοντας απεριποίητη την ψυχή τους και ακαλλιέργητο το πνεύμα τους. Όσο το έκαναν αυτό τόσο το σώμα ζητούσε κι άλλα ακόμη περισσότερα αγαθά, υλικά πάντα που όσο αύξανε η ύλη τόσο αύξαινε και η ανάγκη για ύλη, για περισσότερη ύλη. Το βάρος της ύλης όμως συνέθλιβε λίγο λίγο την ψυχή και σκοτείνιαζε το πνεύμα των ανθρώπων που οδηγούνταν έτσι πικρόγλυκα στη μελαγχολία και την κατάθλιψη.

Παρά τις ηδονές, τα ψώνια και τις διασκεδάσεις δεν ένιωθαν χορτασμένοι. Πάντα κάτι τους έλειπε, πάντα κάτι τους έφταιγε. Τη λύση την έδωσε η επιστήμη, που όμως κι αυτή είχε γίνει πια πλήρως υλιστική. Τους έδωσε χάπια, ουσίες και τεχνολογία. Λύση πρόσκαιρη με χαρά που δεν κρατάει πολύ. Το κόστος; Δυσβάσταχτο! Παρά τις ουσίες, τα χάπια και την τεχνολογία οι άνθρωποι εξακολουθούν να δυστυχούν ολοένα και περισσότερο. Πολλοί επιστήμονες μάλιστα προηγούνται στη μελαγχολία και την κατάθλιψη. Γιατί; Μα γιατί φταίει ο τρόπος ζωής τους. Με το να λατρεύει ο άνθρωπος την ύλη και μόνο δυστυχεί. Η ψυχή και το πνεύμα είναι απαραίτητα για την αληθινή ευζωΐα.

Κι είναι τόσο εύκολο στην πανέμορφη χώρα μας να θρέψει κανείς και την ψυχή του και το πνεύμα του! Τόσο η φύση όσο κι ο πολιτισμός μας υμνούν τρισδιάστατα τη ζωή. Σφύζει ο τόπος γύρω μας από αρμονία και χάρη! Αλλά πώς να χορτάσει ο νους κι η ψυχή από την ομορφιά της θάλασσας, για παράδειγμα, όταν ο μάτι στην παραλία αναζητά την ύλη, ας είναι και πλαστική, ας είναι και ψεύτικη. Πλαστικά σώματα, πλαστική ομορφιά, πλαστική ζωή. Μελαγχολία και κατάθλι-

ψη. Αναρωτιούνται μετά γιατί είναι δυστυχισμένοι και ψάχνουν οι δύσμοιροι τη λύση στο σκοτάδι του μυαλού τους αντί να κοιτάξουν τον ήλιο, αντί να αναζητήσουν το φως. Αναρωτιούνται γιατί εκείνος χαμογελάει, σαν δούνε κανένα αλλιώτικο από αυτούς. Τρελός θα 'ναι! Ναι! Το χαμόγελο έγινε πια για το σύγχρονο σκλάβο της ύλης τόσο δυσνόητο πράμα που το θεωρεί τρελό. Όποιος μιλάει για ψυχή και πνεύμα είναι παράλογος. Λογικοί είναι αυτοί. Γιατί; Μα γιατί είναι πολλοί, δεν μπορεί! Οι περισσότεροι έχουν το δίκιο, έτσι δεν είναι; Μ' αυτή τη λογική οι περισσότεροι αρρωσταίνουν όλο και περισσότερο. Αρρωσταίνουν ψυχικά πρώτα, πνευματικά έπειτα και τελικά αρρωσταίνουν και σωματικά. Θερίζουν καρδιοπάθειες, διαβήτες, διαταραχές, αυτοάνοσα κι ένα σωρό ασθένειες που προκαλούνται από τον υλιστικό τρόπο ζωής των τελευταίων σαράντα χρόνων.

Αν δεν μπορείτε να καταλάβετε το κενό που υπάρχει μέσα σας κάνετε ένα πείραμα. Κλείστε την τηλεόραση σας για μια εβδομάδα. Τότε θα νιώσετε πόσο άδεια είναι στ' αλήθεια η ζωή σας. Αν είναι, γεμίστε την με αληθινή ζωή. Το χρόνο που πετάτε στο χαζοκούτι δώστε τον αλλού. Ο χρόνος που δίνεται στον κάθε άνθρωπο όταν γεννιέται είναι πολύτιμος και δεν αντικαθίσταται. Δεν είναι κρίμα να παλεύει η επιστήμη να δώσει στους ανθρώπους λίγο περισσότερο χρόνο ζωής με νέα φάρμακα, θεραπείες κι εμβόλια κι αυτοί να τον χαραμίζουν βλέποντας τηλεόραση; Θα μου πείτε ότι για κάποιους είναι απλά μια συντροφιά. Ναι αλλά όταν κάποιος ή κάποια έχει ανάγκη να παίζει η τηλεόραση για να μην νοιώθει μόνος τι σημαίνει; Ότι δεν αντέχει να είναι μόνος με τον εαυτό του. Αν όμως κανείς δεν αντέχει τον ίδιο του τον εαυτό πως μπορεί να αντέξει τους άλλους; Πως μπορεί να ισορροπήσει; Πως μπορεί να είναι υγιής;

Συνέλθετε! Καλή η ύλη αλλά δεν αρκεί. Ασχοληθείτε με την ψυχή σας και το πνεύμα σας. Αλλάξτε τον τρόπο ζωής σας. Κλείστε τις τηλεοράσεις σας, ακούστε περισσότερη μουσική, διαβάστε περισσότερα βιβλία, γράψτε βιβλία, γράψτε ποιήματα, κοιτάξτε ψηλά, περπατήστε χέρι χέρι με τους αγαπημένους σας, αγκαλιαστείτε σιωπηλά κι ακούστε τις ψυχές γύρω σας. ΜΗΝ ΜΕΝΕΤΕ ΜΟΝΟ ΣΤΑ ΣΩΜΑΤΑ. Η υγεία καταλήγει στο σώμα αλλά ξεκινά από την ψυχή. Πάντα δε, σας αρέσει δε σας αρέσει, περνά και μέσα από το πνεύμα. Υγιαίνετε! _ (δγκ)

Οι θεωρητικοί στην πράξη

«… Πάντως εμείς οι φοιτητές που ζήσαμε δίπλα τους τα τρία αυτά χρόνια της σκλαβιάς είμαστε σε θέση να πούμε στον Ελληνικό Λαό τη δράση τους στο Πανεπιστήμιο. Στα τρία αυτά χρόνια της σκλαβιάς οι φοιτητές έβαφαν με το αίμα τους τις λόγχες του κατακτητή, φυλακίστηκαν, πείνασαν, λοιμοκτώνησαν και όμως συνέχισαν άκαμπτοι τον ιερό τους αγώνα. Στράφηκαν και σ’ αυτούς που η πατρίδα είχε τάξει ηγέτες τους και καθοδηγητές τους, ζήτησαν να σταθούν κι αυτοί πιστοί στο καθήκον τους, κι όμως αρνήθηκαν. Ναι Ελληνικέ Λαέ, αυτοί που σήμερα ζητούν από σένα να σε εκπροσωπήσουν αρνήθηκαν σε μας που τους το ζητήσαμε να μας βοηθήσουν. Όταν πέφταμε στους δρόμους απ’ την πείνα αντί να φροντίζουν για τα συσσίτια, πλούτιζαν πουλώντας τα συγγράμματα τους σε αστρονομικές τιμές. Αντί να φροντίζουν να μένη αναμμένη η φλόγα της επιστήμης έκλειναν το Πανεπιστήμιο για να έχουν τον καιρό να ασχολούνται με πολιτικολογίες και μαύρη αγορά …»

Είναι ένα απόσπασμα από μια παράνομη φοιτητική εφημερίδα της Αντίστασης στα μαύρα χρόνια της ναζιστικής Κατοχής. Αυτή η φωνή από το μακρινό παρελθόν των φοιτητών στις 16 Μαΐου 1944 μας πληροφορεί για τη ρίζα του σημερινού προβλήματος.

Που είναι σήμερα οι πνευματικοί ταγοί;

Εκεί που ήταν και στους σκοτεινούς καιρούς της Κατοχής. Όταν η χώρα που τους τάιζε και τους είχε γεμίσει με τιμές κι αξιώματα κινδύνευε, αυτοί έμεναν χωμένοι στα προσωπικά τους λαγούμια, άλλοι από φόβο, άλλοι από μοχθηρία. Δυστυχώς λίγοι, ελάχιστοι ξεχώρισαν κι αγωνίστηκαν. Προς δυστυχία της πατρίδας μας οι τεράστια πλειοψηφία των επιστημόνων μας, ιδίως των καθηγητών, απουσίασε από τον εθνικό αγώνα.

Δεν είναι θέμα κομματικό γιατί μετά την Κατοχή οι επίορκοι επιστήμονες διαχύθηκαν σε όλες ανεξαιρέτως τις πολιτικές κατευθύνσεις. Το ακόμη χειρότερο είναι ότι μόλις ο ηττημένος τύραννος αποσύρθηκε ντροπιασμένος, οι αναίσχυντοι άνθρωποι του πνεύματος άλλαξαν προβιά και διεκδίκησαν ξεδιάντροπα δάφνες ενώ κυνήγησαν ακόμη περισσότερα πλούτη κι αξιώματα.

Η δύστυχη πατρίδα τυφλωμένη από την ανείπωτη δυστυχία της δεν

μπόρεσε μετά την απελευθέρωση να οδηγήσει τον επιστημονικό κόσμο της Ελλάδας σε απολογία και αξιολόγηση. Αντίθετα το επιστημονικό κατεστημένο εισήλθε σε ένα δρόμο που διαρκώς ολίσθαινε στους ατραπούς της κομματοκρατίας που εξουσίαζε τη χώρα μας με ολοένα βαρύτερο χέρι. Τις τελευταίες δε δεκαετίες δεν ταυτίστηκε απλώς με την εκάστοτε εξουσία αλλά κατέστη άθυρμα στις ορέξεις της.

Η κατάντια των ελληνικών πανεπιστημίων, η διαρροή επιστημονικού προσωπικού και κυρίως η εκκωφαντική απουσία του πνευματικού κόσμου στην πρωτοφανή κρίση της τελευταίας δεκαετίας είναι γνωστά σε όλους μας. Το χειρότερο όμως είναι η απαξίωση της επιστήμης στα μάτια του λαού. Ποιο είναι το κύρος σήμερα των Ελλήνων οικονομολόγων; των νομικών; των μηχανικών; Πόσες φορές έχουν πέσει έξω στις προβλέψεις τους; Πόσο ταυτίζονται στη συνείδηση της κοινωνίας με χρηματισμό; με ρουσφέτια; με ανήθικες εκδουλεύσεις; Πόσο αδιάβλητη είναι σήμερα, στα μάτια κόσμου, μια επιστημονική γνώμη ενός ειδικού; Μήπως η κοινωνία θεωρεί ότι με το κατάλληλο αντίτιμο μπορεί κανείς να προμηθευτεί ότι βεβαίωση θέλει από έναν Έλληνα οικονομολόγο ή μηχανικό ή νομικό; Ποιος επιστημονικός κλάδος θεωρείται τόσο ακέραιος ώστε ο επιστημονικός λόγος που εκφέρει να είναι υπεράνω εξαγοράς και επηρεασμού; Πόσοι επιστήμονες βάζουν το κοινό καλό πάνω από το δικό τους; Πόσοι λειτουργούν ως πνευματικοί ταγοί κι όχι ως σινάφι; Πόσες οι εξαιρέσεις;

Οι δύσκολοι καιροί μας θα γίνουν ακόμη δυσκολότεροι προσεχώς. Η ευθύνη των επιστημόνων είναι θεμελιώδης._ (δγκ)

Ενωμένοι, αποφασισμένοι, ψύχραιμοι

Μην σταματάτε στους δρόμους για να διαβάζετε την προπαγάνδα του μισητού εχθρού. Περνάτε αδιάφορα και περιφρονητικά μπροστά στους ψεύτικους αριθμούς, στις κακόπιστες στατιστικές. Πίσω από τα τζάμια αυτοί κυττάζουν. Δεν πρέπει να βλέπουν Έλληνες να δίνουν προσοχή στις μωρίες και στις ατιμίες τους.

1943. Αυτόν τον καινούργιο χρόνο τον φωτίζει η Ελπίδα. Μια ελπίδα πιο δυνατή, πιο λαμπερή απ' όσες μας βοήθησαν έως τώρα να υ-

πομένουμε τη μαύρη ζωή της δουλείας. Γιατί πέρασαν μέρες όπου στην ειρωνική ερώτησι κάποιου προδότου: «Και πώς θα νικηθεί η Γερμανία;» δεν βρίσκαμε άλλη απάντηση από την εκδήλωσι της βαθειάς μας πίστης: «Δεν ξέρουμε ακόμη που, ούτε πώς, ούτε πότε… αλλά ξέρουμε, έχουμε μια πεποίθηση ατράνταχτη ότι η Γερμανία και όλες οι σκοτεινές δυνάμεις του κακού, όλα αυτά τα εγκληματικά έθνη που στηρίζονται στην προδοσία, στην βαρβαρότητα, στην αρπαγή και στην ατιμία, θα σωριαστούν μια μέρα στο χώμα, πτώματα, ράκη, ελεεινά και τρισάθλια υπολείμματα λαών…»

Και ενώ προχωρούσαν παντού, ενώ υπερνικούσαν τα πιο ισχυρά εμπόδια, ενώ το βαρύ βήμα των στρατιών τους καταπατούσε σύνορα και ελευθερίες και έσπερνε την θλίψι και την δυστυχία σ' όλο τον κόσμο, εμείς, είχαμε την ελπίδα στερεά ριζωμένη μέσα στην καρδιά μας.

Και τώρα; τώρα που γύρισε ο τροχός, η ελπίδα δεν τρέφεται μόνο με πίστι και φανατισμό. Έχει κάθε μέρα νέο πλούτο γεγονότων, έχει τα θλιβερά ανακοινωθέντα του εχθρού και τους θρήνους και κοπετούς μιας απελπισμένης και γελοίας Ιταλίας, έχει τα ιπτάμενα φρούρια και τις λεγεώνες των ξανθών μαχητών από την άλλη όχθη του Ατλαντικού, έχει την αντάρτικη κίνησι όλων των τίμιων λαών της Ευρώπης, έχει το μεγαλείο του Στάλινγκραντ, μνημείο αθάνατο ηρωϊσμού, σελίς δόξας για όλη την ανθρωπότητα.

Και τώρα εμείς οι νέοι, τα παιδιά της Ελλάδας αφίνουμε πια την Ελπίδα να μεγαλώνη, να φουντώνη και να μας γεμίζη τις ψυχές μας. Με κάθε βήμα ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΜΠΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΙΚΩΝ ΣΤΡΑΤΩΝ με κάθε «βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου» υποχώρηση του Άξονος, βλέπουμε να ορθώνεται περίλαμπρη μπροστά μας η Ελπίδα και να μας λέει: Πλησιάζει η στιγμή να ξυπνήσουμε από αυτόν τον μαύρο εφιάλτη που τυλίγει τη ζωή μας, πλησιάζει η στιγμή που η μαρτυρική Ελλάδα θα μαζέψη τα ηρωϊκά παιδιά της από τα βουνά και τις φυλακές και θα τα φέρει να τραγουδήσουν όλα μαζύ στον ιερό της ύμνο κάτω από ένα ελεύθερο ουρανό. Πλησιάζει ναι. Αλλά από αυτήν μας χωρίζουν ακόμη ώρες δύσκολες και σκληρές. Η κατάρρευσις της τεράστιας πολεμικής μηχανής της Γερμανίας θα τραντάξει την υφήλιο. Ποιος ξέρει τι δοκιμασίες επιφυλάσσει ακόμη στη μικρή τυραννισμένη Ελλάδα. Η τρομοκρατία θα ενταθή, θα πολλαπλασιασθούν τα μέτρα ασφαλείας, ο φόβος και η νευρικότης θα καταστήσουν τον

εχθρό ακόμη πιο επικίνδυνο, ασυνάρτητο και βάρβαρο.

Και τότε θα ξαναθυμηθούμε όλοι – πολλοί δυστυχώς κοντεύουν να το λησμονήσουν – ότι έχουμε ακόμη πόλεμο, ότι ο κίνδυνος έχει δικαίωμα να έλθη να μας χτυπήσει την πόρτα, ότι μπορεί από τη μια στιγμή στην άλλη να κληθούμε να θυσιασθούμε για την Πατρίδα.

Γι' αυτό, από τώρα, ενωμένοι, αποφασισμένοι και ΨΥΧΡΑΙΜΟΙ, ας εξακολουθήσωμε τον Αγώνα, ο καθ' ένας στην θέσι του, με ότι δυνατότητες έχει, ας είμαστε έτοιμοι για να αντιμετωπίσουμε κάθε δοκιμασία, ας σταματήσουμε ΟΛΟΙ τας συζητήσεις και τις άχρηστες φλυαρίες για μουχλιασμένα κόμματα, τετριμένες ιδέες και ξεφτυσμένες προσωπικότητες. Ιδιωτικές φιλοδοξίες και προσωπικά μίση, συμφέροντα και θεωρίες δεν έχουν τώρα δικαίωμα υπάρξεως. ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΠΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ.

ΕΝΩΜΕΝΟΙ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ, ΨΥΧΡΑΙΜΟΙ, ΑΣ ΧΑΙΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟ 1943, ΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ ΓΕΜΑΤΟΣ ΕΛΠΙΔΑ…

Ιανουάριος 1943

Στο ίδιο φύλλο αυτής της αντιστασιακής εφημερίδας της Κατοχής διαβάζουμε επίσης τις εξής ειδήσεις:

«… την νύκτα της 8/12/42 αντάρτες κατέβηκαν εις το χωρίον Κυπαρισσό Αγρινίου επήραν το στάρι της συγκεντρώσεως, το διαίρεσαν στα δυο, επήραν το μισό και το άλλο μισό το εμοίρασαν εις τους χωριάτες. Έφυγαν, ανενόχλητοι, το άλλο πρωΐ».

«… κατά τα τέλη Δεκεμβρίου 1942, Γερμανοί βοηθούμενοι από τον διευθυντή του υποκαταστήματος της Αγροτικής Τραπέζης Πετροπουλάν, προσπάθησαν να πάρουν δια της βίας την παραγωγήν πατάτας από το χωριό Αράχωβα Λακωνίας. Οι χωρικοί τους επετέθησαν, τους αφώπλισαν και με το ίδιο τους το πολυβόλο ετραυμάτισαν 2-3 Γερμανούς και τον Πετροπουλάν. Ύστερα από το επεισόδιο όλοι οι άντρες του χωριού έφυγαν στα βουνά και τα γυναικόπαιδα σκόρπισαν στα γειτονικά χωριά. Οι Γερμανοί για αντίποινα έκαψαν όλα τα σπίτια»._ (δγκ)

Τέχνη και Επιστήμη

Τόσο η τέχνη όσο και η επιστήμη στοχεύουν στη βελτίωση του ζην. Εφόσον εκτός από το ζην υπηρετούν και το ευ ζην τότε τέχνη και επιστήμη καθίστανται υψηλές. Η υψηλή, δηλαδή η καλή τέχνη όπως και η καλή επιστήμη, υπηρετεί ταυτόχρονα το ζην αλλά και το ευ ζην των ανθρώπων. Για παράδειγμα η κατασκευή μιας κολώνας που στηρίζει μια σκεπή είναι τέχνη απαραίτητη για την πρόοδο του ζην, αλλά όταν η κολώνα παίρνει τη μορφή μιας Καρυάτιδας τότε εκτός από το ζην προάγεται και το ευ ζην, τότε η τέχνη γίνεται καλή. Το ίδιο κατ' αναλογίαν συμβαίνει και με την επιστήμη, αφού η επιστήμη στοχεύει για παράδειγμα δια της ιατρικής να απαλύνει τις αρρώστιες και να επιμηκύνει το προσδόκιμο ζωής. Όταν το πετυχαίνει μέσω των φαρμάκων υπηρετεί το ζην, αλλά όταν το πετυχαίνει δια της διατροφής τότε εκτός από το σώμα ωφελεί και την ψυχή, δηλαδή το ευ ζην. Όταν η επιστήμη κάνει τους ανθρώπους υγιείς και ευτυχείς τότε μόνο είναι επιστήμη καλή. Αλλιώς διολισθαίνει από επιστήμη σε τέχνη.

Γιατί η επιστήμη μπορεί να είναι μόνο καλή, είναι επιστήμη μόνο όταν υπηρετεί ταυτόχρονα ζην και ευ ζην, μόνο όταν θεραπεύει το σώμα, την ψυχή και τον νου. Γιατί η χρήση του νου είναι που διακρίνει την επιστήμη από την τέχνη. Η επιστήμη δεν χρειάζεται το σώμα για να εκφραστεί. Τα μαθηματικά για παράδειγμα μέσω του νου και μόνο μπορούν να αναπτυχθούν και να κοινωνηθούν, τα μαθηματικά είναι επιστήμη. Η μουσική όμως που χρησιμοποιεί τα μαθηματικά, αφού η καλή τέχνη στηρίζεται στην επιστήμη, μόνο μέσω της συμμετοχής του σώματος εκφράζεται, για αυτό και η μουσική είναι τέχνη. Δεν είναι όμως κάθε μουσική καλή γιατί όπως δεν είναι κάθε μουσική καλή έτσι και κάθε τέχνη δεν είναι καλή, ούτε κάθε επιστήμη είναι οπωσδήποτε καλή.

Υπάρχουν λοιπόν μορφές επιστήμης που δεν είναι καλές, δηλαδή δεν είναι καν επιστήμη, είναι τέχνη και μάλιστα τέχνη που υπηρετεί μόνο το σώμα. Στην πολυχιλιετή πορεία της ανθρωπότητας όμως το αθάνατο ελληνικό πνεύμα τι κατέδειξε; Ότι όταν οι άνθρωποι στοχεύουν μόνο στο ζην και παραμελούν το ευ ζην, σταδιακά και το ζην στο οποίο προσηλώνονται υποβαθμίζεται. Όταν δηλαδή οι άνθρωποι νοιάζονται μόνο για το σώμα τους παραμελώντας την ψυχή και το πνεύμα τους τελικά και το σώμα υποφέρει ή καταστρέφεται.

Ένα παράδειγμα που το δείχνει αυτό είναι η ιατρική. Όταν η φροντίδα του σώματος επιδιώκεται μόνο μέσω φαρμάκων, εργαλείων και επιθεμάτων τότε μπορεί το σώμα να υπηρετείται αλλά το πνεύμα και η ψυχή πάσχουν. Μπορεί ο σύγχρονος άνθρωπος να ζει μέχρι τα ογδόντα του, αλλά θερίζεται από νόσους του μυαλού και της ψυχής. Ζει μέχρι τα ογδόντα του αλλά ζει καλά; Είναι ο σύγχρονος άνθρωπος ευτυχισμένος;

Βέβαια θα αναρωτηθεί κάποιος, να μην παίρνουμε φάρμακα; να μην ζούμε μέχρι τα ογδόντα; Να ζούμε μέχρι τα ογδόντα αλλά χωρίς φάρμακα. Να ζούμε πολύ αλλά όχι μόνο πολύ, ΝΑ ΖΟΥΜΕ ΠΟΛΥ ΚΑΙ ΚΑΛΑ. Πως γίνεται αυτό; Με την επιστήμη! Η επιστήμη δια της φιλοσοφίας, της ιατρικής, της πολιτικής, των οικονομικών και όλων των πεδίων της μας έχει δώσει από την εποχή των προγόνων μας πολλές απαντήσεις προς αυτή την κατεύθυνση. Καθώς όμως μεγάλο μέρος της αρχαίας γνώσης έχει χαθεί, ευθύνη της σύγχρονης επιστήμης είναι να την ανακτήσει και να την επεκτείνει, να την προάγει σε ακόμη υψηλότερους στόχους.

Αν ίσως αυτά σας φαίνονται δυσνόητα κοιτάξτε απλά γύρω σας. Η αλήθεια της επιστήμης βρίσκεται παντού. Γιατί κάποιοι ορεσίβιοι ζουν πολύ δίχως φάρμακα; Γιατί η ελληνική διατροφή είναι θαυματουργή; γιατί τρώμε λάδι; γιατί στις φακές ρίχνουμε φύλλα δάφνης; γιατί έχουμε νηστείες; γιατί χορεύουμε τους χορούς που χορεύουμε; γιατί έχουμε τα έθιμα και τις παραδόσεις που έχουμε; ΓΙΑΤΙ ΕΧΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΠΟΥ ΕΧΟΥΜΕ; Είναι τυχαίο; ΟΧΙ! Μελέτες έδειξαν, για παράδειγμα, ότι τα φύλλα δάφνης στις φακές κατά το μαγείρεμα πολλαπλασιάζουν το ποσοστό απορρόφησης του σιδήρου από τον οργανισμό. Το ίδιο ισχύει για κάθε πτυχή του μακραίωνου πολιτισμού μας που ευεργετεί όχι μόνο το σώμα μας αλλά και την ψυχή και το πνεύμα μας. Βέβαια κάποιοι θα ισχυριστούν ότι το προσδόκιμο ζωής πριν διακόσια χρόνια ήταν χαμηλότερο. Ναι αλλά γιατί; Η σκλαβιά είναι η αιτία όχι ο πολιτισμός. Φωτεινό παράδειγμα αποτελούν οι λιγοστές ελεύθερες περιοχές όπως το Σούλι. Εκεί που οι Έλληνες παρέμεναν αδούλωτοι, το προσδόκιμο ζωής ξεπερνούσε ακόμη και το σημερινό. Τρώγανε κρέατα, τυριά, πίτες, λάχανα, μέλι, χόρευαν, γυμνάζονταν, διασκέδαζαν συχνά, περπατούσαν πολύ, δεν κάπνιζαν δεν έπιναν, δεν έκαναν ανόητες καταχρήσεις. Οι Σουλιώτες κι οι Σουλιώτισσες ζούσαν πολύ και καλά, ζούσαν ευτυχισμένοι. Τόσο που

προτιμούσαν να πεθάνουν παρά να σκλαβωθούν. Το ίδιο και σε άλλες περιοχές του ελληνισμού. Όχι όμως στις περισσότερες. Οι πόλεμοι, οι κακουχίες, ο υποσιτισμός, η φτώχεια, η εξαθλίωση της δουλείας μείωσαν το προσδόκιμο ζωής του λαού μας. Αντιθέτως αν δεν είχαμε τον πολιτισμό μας θα είχαμε υποφέρει ακόμη περισσότερο μέχρι σημείο αφανισμού.

Μπορεί εμείς, λόγω ιστορικών συνθηκών και μακραίωνης δουλείας, να έχουμε ξεχάσει το γιατί αλλά η σύγχρονη επιστήμη επαναφωτίζει την αρχαία γνώση που ζυμώθηκε ανά τους αιώνες σε τρόπο ζωής. Ο ελληνικός πολιτισμός μας είναι το μονοπάτι της επιστήμης προς το ζην και το ευ ζην. Ο πολιτισμός μας δείχνει τον τρόπο πως με σωστή διατροφή, άθληση, χορό, μουσική κι ένα σωρό άλλες δραστηριότητες μπορεί η ανθρωπότητα να ζει πολύ και καλά. Όμως η επιστήμη κι ο πολιτισμός δεν έχει στη ζωή του σύγχρονου ανθρώπου τη θέση που πρέπει, θέση πυξίδας προς την ευζωΐα.

Αντ' αυτού παρατηρούμε στην εποχή μας να υποσκελίζεται η επιστήμη από την τέχνη. Τέχνη μάλιστα όχι καλή, όχι υψηλή, τέχνη που κοντόφθαλμα κοιτάζει μόνο το σώμα, μόνο την ύλη. Γι' αυτό και η σύγχρονη ψευτοεπιστήμη έχει παράξει ψευτοπολιτισμό, μια κουλτούρα υλισμού. Γι' αυτό και οι σημερινοί άνθρωποι δυστυχούν, γι' αυτό και κυνηγούν διαρκώς την ουρά τους. Παίρνουν φάρμακο για το ζάχαρο και χαλάει η καρδιά τους, παίρνουν φάρμακο για την πίεση και χαλάει το συκώτι. Φτιάχνουν το ένα και χαλάει το άλλο. Μέχρι που δυστυχούν. Στην προσπάθεια τους να σταματήσουν τον πόνο του σώματος τους προκαλούν πόνο στην ψυχή τους. Τότε παίρνουν κι άλλα φάρμακα, που κι αυτά χαλούνε εκ νέου το σώμα τους. Φαύλος κύκλος.

Οι γιατροί πάντως που φτιάχνουν φάρμακα δεν είναι επιστήμονες, είναι τεχνίτες. Οι γιατροί που κάνουν εγχειρήσεις επίσης δεν είναι επιστήμονες, είναι τεχνίτες. Τέχνη ασκούν, όχι επιστήμη. Επιστήμονες είναι οι γιατροί που δείχνουν στους ανθρώπους τον τρόπο να μην αρρωσταίνουν ή αν αρρωσταίνουν να κάνουν καλά το σώμα τους δίχως να χαλούν την ψυχή τους ούτε το πνεύμα τους. Μπορεί βέβαια η επικαιρότητα να μ' έκανε να χρησιμοποιήσω ως παράδειγμα την ιατρική αλλά το ίδιο ισχύει για όλα τα επιστημονικά πεδία. Γιατί η επιστήμη είναι μια και αδιαίρετη. Μπορεί να έχει διάφορα πεδία, μπορεί να έχει ειδικεύσεις αλλά είναι μια. Ο τεχνίτης μπορεί να αφοσιώνεται

στην τέχνη του αλλά ο επιστήμονας δεν μπορεί να απομονώνει τα πεδία. Αν θέλει να φτάσει στην αληθινή γνώση, αν θέλει να προσφέρει ευζωΐα, ο αληθινός επιστήμονας οφείλει να λαμβάνει υπόψη του όχι μόνο την ιατρική αλλά και τα οικονομικά, τα νομικά, την πολιτική, τα μαθηματικά, την ιστορία, την φιλοσοφία. Δεν μπορεί να είναι σωστό κάτι από ιατρικής πλευράς αν δεν είναι σωστό κι από όλα τα άλλα. Αυτό σημαίνει επιστημονική αλήθεια.

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΚΙ ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ. Η αληθινή επιστημονική γνώση θέλει κόπο, σύστημα και θυσίες. Θέλει αρετή, αγάπη προς τον άνθρωπο και αυταπάρνηση. Γι' αυτό και οι πολιτισμένες κοινωνίες τιμούν και προάγουν τους επιστήμονες εκείνους που υπηρετούν όχι μόνο την ύλη αλλά ταυτόχρονα την ψυχή και το πνεύμα. Γιατί η συνεισφορά της επιστήμης κάνει τον άνθρωπο ευτυχισμένο.

Σήμερα όμως συμβαίνει αυτό; Έχουμε επιστήμονες ή τεχνίτες; Είναι οι άνθρωποι ευτυχισμένοι; Έχουμε πολιτισμό ή ανάπτυξη υλική μόνο; Η απάντηση βρίσκεται γύρω μας ._ (δγκ)

dimitris koutsonikas

Greece on fire

pioneers of freedom

emfilox

Δημήτρης Κουτσονίκας

η μάχη των Λεμονανθών

emfilox

